

* * *

יוסי גמזו תזכרת

כשאדם מתבונן בקצירו היומי של המנות,
היחיד הנצחי באמת שאף פעם לא מת,
וכשהוא משהו בלבו הנדף פשלת
שהרוח בסתיו מטאטאת עם אבק הדרכים
את משף ה-laissez passer שלו בעולמנו,
אותה טיסת-טרנזיט קצרה עד לעג של חיו
החטופים וחתופים, שבה גורל אפתי
בועט ומכדרר אותו בין שתי האמהות,
בין זו שמרחמה החם הוא גח להרף-אין
וזו שאל חיקה הקר יחזר כהלואה
נוגה, קצרת-מועד, עם רביות יאוש וצער
בטוח אותה סינקופה קמצנית של בין לבין –
הוא מפה, כמו באור טרופו הכחלחל של ברק הפורם את החשף
לנצח עפעוף, פתאמי וקצוב של שניה רעודת תדהמה
בשוק החשמלי החם וקר, צלוף הצמרמרת
של הארת-הפתע הפוקחת את חושיו
לתפס כי קיומו הארעי והבנלי
הוא הגדולה בכל זכיות-הפיס בעולם
ואף שהוא נראה כף הוא אף פעם לא בנלי
כי דוקא משום כף שהוא עראי הוא שי נדיר,
חדפעמי כגן של זקוקים בקרנבלים,
כארך חייהם הקמצני של פרפרים,
כסף רגעי האשר הנושרים אל כף ידנו
הקבצנית עד דמע משלחן-ההזדמנות
שבו נדבת המקריות זורקת לנו עצם
ולא, כפי שדמינו, חכמתנו. וכל עוד
אנחנו על האדמה ולא עמק תחתיה
ולועטים בולימית את סגון פריחות-הבר,
את דבש זהב השמש, את הלחם והמים,
את פלירטוי הרוח בין ריסי העשבים,
את התשוקות המלחימות כהזיה מתכת
את מטלורגית בשרם של גבר ואשה,
את התוצר הלואמי ששום זהב אופיר לא
ישנה לו, צלצלי ענבל צחוקם של ילדים –
אנחנו במשחה הכי מרהיב, בפילהרמוניה
הכי אקסטרוגנטית, שאת כל שכיות הודה
זוכרים אנחנו להוקיר רק אז, כשפבר איננה
במקום לומר כל רגע שעודנה כאן:
תודה.